

heemkunde kring
DE VIERSCHAER
WOUW

scouting
WOUW

Vijftig gouden scoutingjaren

Ouders van toen....

Nelly Kerstens heeft de tijd bij scouting van twee van haar kinder als erg positief en leerzaam ervaren. Zelfs de Biotex moest er eens aan te pas komen toen ze in de blokhut ging helpen.

Mij werd gevraagd een stukje te schrijven hoe ik scouting vijftien tot twintig jaar geleden heb ervaren. Daar wil ik dan gehoor aan geven.

Twee van onze vier kinderen zijn bij scouting geweest, ze hebben er veel plezier aan beleefd en kennis aan overgehouden. Eerst waren het welpen, de spelen en speurtochten kwamen altijd heel goed over. Er waren ook wel eens minder prettige dingen. Het was een beetje voorbereiding op militaire diensttijd vond ik toen, ook al is de dienstplicht nu verleden tijd.

Er werd altijd erg naar het zomerkamp, dat meestal op een boerderij werd gehouden, toegeleefd. Wij vonden het als ouders altijd een hoogtepunt om daar de kinderen op te zoeken. Er was wel eens een enkeling die dan naar huis wilde, maar door de goede opvang van de leiding gingen ze dan aan het eind van de avond toch niet mee naar huis.

Met de kabouters, want daar was ook één van onze kinderen bij, ging het ook altijd erg goed. Ik weet nog dat er één hoofdpijn had op het kamp, er werd een klein snoepje gegeven en het ging over. Ook ben ik weleens in de blokhut gaan kijken. Ik heb toch veel bewondering voor de leiding; het is allemaal vrijwilligerswerk.

Viezeriken

Ik heb daar wel eens afgewassen, maar er was geen schone afdroogdoek of vaatdoek meer. Die heb ik toen maar mee naar huis genomen en eerst een paar keer goed in de Biotex gezet (ik denk dat ze er de vloer mee hadden schoongemaakt).

Dat waren nou geen pluspunten maar wel iets dat je er ook meemaakte. Toch gingen de kinderen er graag naar toe en als moeder heb ik er ook altijd achter gestaan, want onze dochter ging van de kabouters naar de sherpa's en toen in de leiding. Dat was toch een teken dat ze het goed naar haar zin had.

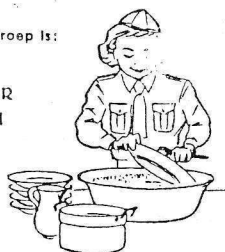
Ze hebben er leren delen met anderen en zaken leren regelen en dat is wat iedereen ook nodig heeft in het leven.

Wouw, augustus 1996.

Nelly Kerstens-Maas

De kabouterroep is:

pak
maar
aan!

Het geheime
woord is:

lohi

(Laat ons helpen)

Deze uitgave werd mede mogelijk
door de financiële steun van de
Drankencentrale "Wouw" B.V.

